

— Хвала вам најлепше, клања се г. Гиларди увек симпатичан и увек церемонијалан. Али посла, знате, посла...

— Могу да мислим.

Служе ме кафом и леденом содном водом. То ми је најпријатнији напитака у Драчу, где леда има само ако га позајме наше и италијанске лађе у пролазу. Пиво хладе у бунарима, али то није ни изблиза довољно на тешкој жези, која притиска Драч.

Ађутант ми саопштава поздрав од господина председника, питање како су „моји“. Што се тиче интервјуа радо ће га дати кад буде у Скадру, пошто сам ја већ изјавио да ћу и сам тамо ићи.

У претсобљу ми прилази један непознати господин:

— Ви ме не познајете? Ја сам Де Бела. Ви сте у своје време много писали о мени.

— Ја? Не.

— Ви новинари уопште. Због мог случаја знате.

— Ах, да.

— Познајете ли Бранкицу?

— Немам част.

— Не... хтео сам да вас питам само како су деца.

— Жао ми је, господине, али не познајем.

Г. Гиларди ме испраћа у ауто до хотела.